

เมื่อกราบเท้า...คุณแม่

นำเสนอเมื่อ : 14 ธ.ค. 2552

แม่ เป็นภาระให้แก่มนุษย์ทุกคนมาตั้งแต่เกิด นั่นเป็นความจริงที่เราไม่อาจจะปฏิเสธได้ ก็ลองคิดถึงดูสิ ตั้งแต่เราเกิดมา ยังไม่เคยเห็นหน้าตาตัวกันเลย อยู่ดีๆ ผู้หญิงคนหนึ่งก็มาโอบอุ้ม ถูกเนื้อตอตัวเรา มีวายุที่เราจะแหกปากกรองให้ขับไล่ใสสงายายผู้หญิงคนนั้นขนาดไหน เธอก็ยังพยายามปลอบโยน เทก่ล่อมเราอยู่นั้นแหละ เป็นภาระให้เราต้องจำใจเจียบ ยอมนอนดูคนมเธอยู้อัจฉริยะ

พอเราเริ่มเตาะแตะ ตั้งไข่จะเดินไปไหนต่อไหนมั่ง คุณเธอก็ยังคอยเรียกหาเราอยู่นั้นแหละ

"มานี้มาลูก มานี้มา อีกนิดเดียวลูก อีกนิดเดียว อีกก้าวเดียว" "ไม่รู้จะเรียกทำไมนักหนา ไอ้เราก็เดินลมลูกคลุกคลานอยู่ เห็นมัย เป็นภาระที่เราต้องเดินไปให้เธอทอดอีก

โตขึ้นมาอีกนิด เราเริ่มกินอาหารได้ หลอนก็เอาอะไรนักหนาไม่รู้ และๆ เทะๆ มาบดให้เรากิน ไอ้เราจะไม่กินก็ไม่ได้ เดี่ยวแม่จะน้อยใจ ก็เอาอะ เอาชะหนอย เคี้ยวไปแจบๆ อย่างนั้นแหละ แม่คุณก็ยิ้มปลื้ม คงนี้กว่าเราอรอยตายละมั้งนั้นนะ กลวยบตนะจะ เธอจา ในปากฉันตอนนั้นนะ ถาคิดความมันอรอยขนาดนั้น ทำไมไม่ลองทานเองดูมั้งละ

โตขึ้นมาอีกนิด เราเริ่มกินอาหารได้ หลอนก็เอาอะไรนักหนาไม่รู้ และๆ เทะๆ มาบดให้เรากิน ไอ้เราจะไม่กินก็ไม่ได้ เดี่ยวแม่จะน้อยใจ ก็เอาอะ เอาชะหนอย เคี้ยวไปแจบๆ อย่างนั้นแหละ แม่คุณก็ยิ้มปลื้ม คงนี้กว่าเราอรอยตายละมั้งนั้นนะ กลวยบตนะจะ เธอจา ในปากฉันตอนนั้นนะ ถาคิดความมันอรอยขนาดนั้น

ทำไมไม่ลองทานเองดูมั่งละ

โตขึ้นมาอีกนิด เราเริ่มกินอาหารได้ หล่อนก็เอาอะไรหนักหนาไม่รู้ และๆ เทะๆ มาบดให้เรากิน
ไอ้เราจะไม่กินก็ไม่ได้ เดี่ยวแม่จะนอยใจ ก็เอาอะ เอาชะนอย เดี่ยวไปแจบๆ อย่างนั้นแหละ แม่คุณก็ยิ้มปลื้ม
คงนึกว่าเรารอตายละมั่งนั่นนะ กลวยบคนะจะ เธอจา ในปากฉันตอนนั้นนะ ถาคิดว่ามันอร่อยขนาดนั้น
ทำไมไม่ลองทานเองดูมั่งละ

ที่นี้พอเราเริ่มพูดจารู้เรื่องขึ้นมาหน่อย คราวนี้ยังงี้ละ ผู้หญิงคนนี้ก็กลับขับไล่ไสส่งให้เราไปโรงเรียนซะอีก
ไม่ไปก็ไม่ได้ด้วยนะ บางทีมีดีเราเขาให้อีก ภาษาอะไรหนักก็ไมรู้อามาให้เราหัดอ่านหัดเรียนซะมัย ลองคิดดูนะ
สัปดาห์หนึ่งต้องไปโรงเรียนตั้งห้าวันนะ มันภาระหนักหนาแก่เราแค่ไหน

แต่พอถึงเวลาเราจะดูทีวี ดูหนังการ์ตูน นอนตึกขึ้นมาสักหน่อย ลองนึกย้อนไปสิ
ใครกันเคี้ยวข้าวเชิญให้เราไปนอนด้วย ตัวเองวงจะนอนคนเดียวก็ไม่ได้นะ ต้องบังคับให้เราไปนอนเป็นเพื่อนด้วย
ซะมัย ที่พูดนี้ไม่ใช่ล้าเล็กหรอกนะ เพียงแค่อยากให้เห็นใจกันบางเท่านั้น

วันเวลาผ่านไป เราโตขึ้น แต่แม่ก็ยังไมยอมโตตามเรสักที ลูกอยากจะทำผมทำผม
แต่งเนื้อแต่งตัวให้มันดูอินเทรนด์ ดูทันสมัย ใคร ใครกันเป็นตัวสกัดดาวรุ่ง พูดแล้วขนลุก
ผู้หญิงคนนี้มีพัฒนาการไม่คืบหน้าไปไหนเลย วามัย

โตขึ้นมาอีกนิด เราเริ่มกินอาหารได้ หล่อนก็เอาอะไรหนักหนาไม่รู้ และๆ เทะๆ มาบดให้เรากิน
ไอ้เราจะไม่กินก็ไม่ได้ เดี่ยวแม่จะนอยใจ ก็เอาอะ เอาชะนอย เดี่ยวไปแจบๆ อย่างนั้นแหละ แม่คุณก็ยิ้มปลื้ม
คงนึกว่าเรารอตายละมั่งนั่นนะ กลวยบคนะจะ เธอจา ในปากฉันตอนนั้นนะ ถาคิดว่ามันอร่อยขนาดนั้น
ทำไมไม่ลองทานเองดูมั่งละ แต่พอถึงเวลาเราจะดูทีวี ดูหนังการ์ตูน นอนตึกขึ้นมาสักหน่อย ลองนึกย้อนไปสิ
ใครกันเคี้ยวข้าวเชิญให้เราไปนอนด้วย ตัวเองวงจะนอนคนเดียวก็ไม่ได้นะ ต้องบังคับให้เราไปนอนเป็นเพื่อนด้วย
ซะมัย ที่พูดนี้ไม่ใช่ล้าเล็กหรอกนะ เพียงแค่อยากให้เห็นใจกันบางเท่านั้น วันเวลาผ่านไป เราโตขึ้น
แต่แม่ก็ยังไมยอมโตตามเรสักที ลูกอยากจะทำผมทำผม แต่งเนื้อแต่งตัวให้มันดูอินเทรนด์ ดูทันสมัย ใคร
ใครกันเป็นตัวสกัดดาวรุ่ง พูดแล้วขนลุก ผู้หญิงคนนี้มีพัฒนาการไม่คืบหน้าไปไหนเลย วามัย

พอเราสำเร็จจบการศึกษาแล้วเป็นยังไง... เธอร้องไห้เชื่อเถอะว่าเธอต้องร้องไห้ ถ้าเราไม่เห็นก็แปลว่าเธอต้องแอบร้องไห้ มีอย่างที่ไหน เราคร่ำครวญมาเรียนมาแทบตาย แล้วตัวเองแท้ๆ ที่เป็นคนเริ่มเรื่อง พอเราเรียนจบแทนที่จะดีใจดันมาร้องไห้ มีอย่างที่ไหน

ดีนะที่เราเข้าใจ คุณมีอาการเลี้ยงแม่ ก็เลยทำใจได้ ฝากเอาไว้ก่อนเถอะ ตอนนี้ขอไปฉลองความสำเร็จการศึกษากับพวกเพื่อนๆ ที่นอกบ้านก่อน ก็แหม เรียนจบทั้งที จะมาให้นั่งดูผู้หญิงแก๊งๆ นั่งร้องไห้ทำไมละ ไซมัย

เป็นหนุ่มเป็นสาวกันแล้วนี่ คราวนี้ใครๆ ก็ต้องอยากมีแฟน คนโน้นก็ไม่ได้ คนนี้ก็เรื่องมาก ไวเลียบยาวไปมั่งละ ดูไม่มีความรับผิดชอบปรกมั่งละ...แม่ แม่จะไปรู้อะไร แม่เคยคบกับเขาเหรอก

ไม่ใช่แค่เรื่องคู่ครองเท่านั้นนะ แม่เขายังอยากรู้ไปจนถึงเรื่องอาชีพการงานด้วยว่าเราจะไปทำอะไร อยากรู้เป็นอะไร

แม่ แม่ไม่รู้สักเรื่องจะได้มัยพวกเราจะเป็นอะไรมันก็เรื่องของพวกเรา อนาคตของเรา ขอให้เราได้ตัดสินใจมันเอง แต่เรารับรองกับแม่ได้อย่างหนึ่งว่า เราจะไม่เป็นเหมือนแม่เหรอก..

นับจากบรรทัดแรก จนมาถึงบรรทัดนี้ เวลาที่ผ่านมาหลายปีแล้ว สมควรที่พวกเราจะต้องมีครอบครัวเป็นของตนเองสักที วาแล้วเราก็กายออกจากบ้านแม่ มายืนด้วยลำแข้งของตัวเอง อย่างที่แม่เคยพูดไป แล้วทำไมต้องมาทำตาละหอยดวยละ วันที่เรายายออกมาเนะ มันก็ไม่ได้ไกล มันก็ไม่ได้ไกลเหรอกเนะ ไอ้ที่ยายออกมาเนะ แต่เวลามันรัดตัวจริงๆ ไซโทร.คุยกันก็ได้นะแม่นะ

ถึงวันที่เรามีลูก แม่ยังพยายามอยากมาทำตัวเป็นภาระกับลูกเราด้วย เราบอกแม่ว่าไม่ต้องมายุ่งเหรอก เราดูแลลูกของเราได้ เด็กสมัยนี้นั้นไม่เหมือนกับสมัยแม่แล้วละ

แม่อายุเกือบแปดสิบปีแล้ว โทร.มาไอ้แค่นี้ บอกไม่ค่อยสบาย เราบอกแม่ว่าอย่าคิดมาก ในใจเรารู้อยู่แล้วว่าแม่พยายามเรียกร้องความสนใจ นั่นเป็นพัฒนาการตามธรรมชาติของคุณแม่วัยนี้

จวบจนกระทั่งวันหนึ่ง คุณโทร.กลับไปที่บ้านแม่ แต่... ไม่มีคนรับสายแล้ว อย่าเพิ่งตกใจ
เมื่ออาจจะออกไปทำบุญที่วัดตามประสาคนแก่ก็ได้ ลองโทร.เข้ามือถือแม่ดูซิ...ไม่มีสัญญาณตอบรับจากเลขหมายที่ท่านเรียก...

อย่าเพิ่งด่วนสรุป มือถือแม่อาจจะแบตหมดก็ได้ ผู้หญิงคนนี้จะถูกละทิ้งจะตายไป เธอต้องไม่เป็นอะไรแน่ๆ คิดฟุ้งซ่านไปได้ ยิ่งไงแม่ก็ต้องรอเราอยู่เหมือนเดิมนะแหละ ไปหาเมื่อไหร่ก็ต้องเจอ อย่างมากแกก็อาจจะงอนนิดๆ หน่อยๆ พอเห็นหลานตัวเล็กๆ วิ่งเข้าไปกอดก็ซึ่ครานจะอ่อนโยนบวบเป็นซึ่ฝิ่ง หลายวันผ่านไป ทำไมแมยังไม่โทร.กลับมาอีกนะ ทำบุญต่อกับบาตรก็ไม่ว่าจะรอคิวหานานขนาดนี้ ชารจแบตมือถือไม่เต็มก็เป็นไปไม่ได้ ต่อให้เป็นแบตเตอรีถลอบ้านนี้ไฟทะลักแล้ว

วันนี้แะไปหาแม่สักหน่อยดีกว่า ระหว่างทางที่คุณขับรถไป ลูกคุณซนเป็นลิงอยู่ข้างๆ ประโยคมากมายที่หลุดจากปากคุณ ลวนแต่เป็นคำที่แม่คุณเคยพูดมาแล้วทั้งสิ้น คุณเพิ่งสัมผัสได้ ภาพเก่าๆ

มากมายที่ผู้หญิงคนนั้นทำวิ่งวนอยู่ในหัวคุณ ช่างเถอะ.. เดี่ยวเจอเธอแล้ว คุณจะสารภาพผิด
แล้วทำทุกอย่างให้มันดีขึ้น แล้วคุณก็ได้เจอ คนที่คุณรู้สึกว่าเป็นภาระให้กับคุณมาตั้งแต่เกิด

ผู้หญิงคนนั้น นอนตายในท่าที่คอยคุณมาตลอดชีวิต...

.....

ข้อมูลจาก Forward Mail

ภาพประกอบทางอินเทอร์เน็ต